

*Πολλὴν ἀγάπην μῶδωκες, πουλί μου, κι ἀγαπῶ σε·
Πολλὴ μέρα γὰ σὲ θωρῶ καὶ πάλι ἀναζητῶ σε.*

*Πίνω νερό, πάλαι διψῶ, τρώγω καὶ δὲ μ' ἐφραίνει.
Καὶ τ' ὄνομά σου σὰν τὸ πῶ, ἐκείνο μὲ χορταίνει.*

*Κι' ἂν βουληθῆτε μάτια μου γὰ τὴν ἀπαρηθῆτε
Νὰ δῶσ' ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγιά ὀμπρός μου γὰ χυθῆτε.*

*Ἄγγελοι καρτερεῖτέ με, κι' ἅγιοι μου μένετέ με·
Νὰ πᾶ γὰ δῶ τὴν ἀγαπῶ, κ' ὕστερα πάρετέ με.*

Μέρος τῆς συλλογῆς του ὁ ποιητῆς ἐπιγράφει «Ἐχθρικά, λέγω δὴ Πεισματικά», ὅπου περιλαμβάνονται στίχοι τοιοῦτοι :

*Ἄν θέλῃς μὲ πεισματικά, κίνησε γὰ κινήσω·
Κι' ἀναθεμῶν τον ἴποῦ στραφεῖ κι ὀποῦ γυρίσει ὀπίσω.*

*Ἀρνήσῃς με, δὲ μ' ἀγαπᾷς· θαρρεῖς γὰ πρᾶσιλίσω·
Μὰ γὼ θὰ γίω κόκκινος καὶ γὰ σὲ δαιμονίσω.*

Αἱ τοιαῦται ἐπιτυχεῖς ἀπομιμήσεις τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν εἶναι σπάνια· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ πόσον οἱ Ἕλληνες στιχοῦργοι δὲν ἠδυνήθησαν γὰ ἐννοήσουν τὴν ἀξίαν τῆς λαϊκῆς ταύτης ποιήσεως καὶ γὰ ἐκμεταλλεῦθουν αὐτὴν κατὰ τρόπον ὥστε γὰ δημιουργήσουν ἀληθῆ ἔντεχνον λυρικήν ποίησιν, ὡς ἔκαμον οἱ συνάδελφοὶ των τῆς Δύσεως.

Ἐδέησε γὰ περισυλλεγῶν ἐνθεν κἀκειθεν στιχοῦργήματά τινα, ἄλλα τεχνικώτερα καὶ ἄλλα ἀτεχνότερα, ποιήματά τινα μεμονωμένα, ἀσήμαντα τὰ περισσότερα, διὰ γὰ συγκροτηθῆ ποιητικὸν σύνολον, δυνάμενον γὰ δώσῃ ἀκριβῆ ὅπωςδῆποτε ἰδέαν τῆς λυρικῆς δημιουργίας εἰς χρονικὸν διάστημα τριακοσίων πεντήκοντα ἐτῶν. Καὶ κατὰ τὴν μεταβυζαντινὴν ταύτην περίοδον ἡ λυρική ποίησις ἐμφανίζεται πιωχὴ ὅσον καὶ κατὰ τὴν βυζαντινὴν. Τὸ φαινόμενον δὲν δύναται βεβαίως γὰ ἐξηγηθῆ ἄλλως ἢ μόνον ἐὰν δεχθῶμεν, ὅτι αἱ καθόλου κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρέθησαν οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ τῆς περιόδου ταύτης, δὲν ὑπεδοήθουν καθόλου εἰς τὸν σχηματισμὸν ποιητικῆς ἀτμοσφαιρας.

